

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Irland (Irlandia) w dniu 16 sierpnia 2011 r. — Margaret Kenny i inni przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance, Commissioner of An Garda Síochána

(Sprawa C-427/10)

(2011/C 311/41)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Irland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Margaret Kenny, Patricia Quinn, Nuala Condon, Eileen Norton, Ursula Ennis, Loretta Barrett, Joan Healy, Kathleen Coyne, Sharon Fitzpatrick, Breda Fitzpatrick, Sandra Hennelly, Marian Troy, Antoinette Fitzpatrick, Helena Gatley

Strona pozwana: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance, Commissioner of An Garda Síochána

Pytania prejudycjalne

- 1) W okolicznościach, w których uprawdopodobniono istnienie dyskryminacji pośredniej w zakresie wynagrodzenia ze względu na płeć, stanowiącej naruszenie art. 141 (obecnie art. 157 TFUE) i dyrektywy Rady 75/117/EWG⁽¹⁾, czy w celu wykazania istnienia obiektywnego uzasadnienia, pracodawca powinien przedstawić:
  - a) uzasadnienie w odniesieniu do zatrudnienia osób referencyjnych na zajmowanych przez nie stanowiskach;
  - b) uzasadnienie wypłacania wyższej stawki wynagrodzenia osobom referencyjnym, lub
  - c) uzasadnienie wypłacania niższej stawki wynagrodzenia skarżącym?
- 2) W okolicznościach, w których uprawdopodobniono istnienie dyskryminacji pośredniej w zakresie wynagrodzenia ze względu na płeć, czy w celu wykazania istnienia obiektywnego uzasadnienia, pracodawca powinien przedstawić uzasadnienie w odniesieniu do:
  - a) konkretnych osób referencyjnych wskazanych przez skarżących lub
  - b) ogółu stanowisk zajmowanych przez osoby referencyjne?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2 b), czy można uznać, że wykazano istnienie obiektywnego uzasadnienia, mimo iż uzasadnienie to nie odnosi się do wybranych osób referencyjnych?
- 4) Czy Labour Court popełnił błąd na gruncie prawa wspólnotowego uznając, że przy ustalaniu czy pracodawca jest w stanie obiektywnie uzasadnić zróżnicowanie w wynagrodzeniu mogą być brane pod uwagę „względy dobrych stosunków z partnerami społecznymi”?
- 5) W okolicznościach, w których uprawdopodobniono istnienie dyskryminacji pośredniej w zakresie wynagrodzenia

ze względu na płeć, czy można wykazać istnienie obiektywnego uzasadnienia opierając się na odnoszących się do pozwanego względach stosunków między partnerami społecznymi? Czy tego typu względy powinny mieć jakiegokolwiek znaczenie przy dokonywaniu analizy obiektywnego uzasadnienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet Dz.U. L 45 s. 19

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 16 sierpnia 2011 r. — Purely Creative Ltd i in. przeciwko Office of Fair Trading

(Sprawa C-428/11)

(2011/C 311/42)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona apelująca: Purely Creative Ltd, Strike Lucky Games Ltd, Winners Club Ltd, McIntyre & Dodd Marketing Ltd, Dodd Marketing Ltd, Adrian Williams, Wendy Ruck, Catherine Cummings, Peter Henry

Druga strona postępowania: Office of Fair Trading

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakazana praktyka określona w pkt 31 załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾ obejmuje wypadek, w którym przedsiębiorca informuje konsumenta, iż wygrał on nagrodę lub uzyskał porównywalną korzyść, podczas gdy w rzeczywistości przedsiębiorca zachęca konsumenta do poniesienia pewnego kosztu, w tym kosztu bagatelnego, w związku ze zgłoszeniem się po nagrodę lub porównywalną korzyść?
- 2) W sytuacji, gdy przedsiębiorca oferuje konsumentowi wybór pomiędzy kilkoma sposobami zgłoszenia się po nagrodę lub porównywalną korzyść, czy pkt 31 załącznika I zostaje naruszony w wypadku, gdy podjęcie jakiegokolwiek czynności w ramach któregośkolwiek ze sposobów zgłoszenia się po nagrodę lub korzyść jest uzależnione od poniesienia przez konsumenta kosztu, w tym także kosztu bagatelnego?
- 3) Jeżeli nie dochodzi do naruszenia pkt 31 załącznika I w sytuacji, gdy sposób zgłoszenia się wymaga od konsumenta poniesienia jedynie kosztów bagatelnych, w jak sposób sąd krajowy powinien ustalić, czy koszty takie są kosztami bagatelnymi? W szczególności czy takie koszty powinny być całkowicie niezbędne?

- a) w celu zidentyfikowania przez przedsiębiorcę konsumenta jako zdobywcy nagrody lub
- b) w celu wejścia przez konsumenta w posiadanie nagrody lub
- c) w celu przeżycia przez konsumenta doświadczenia przedstawianego jako nagroda?
- 4) Czy zastosowanie sformułowania „fałszywe wrażenie” w pkt 31 wprowadza jakikolwiek wymóg dodatkowy obok wymogu, by konsument wpłacił kwotę pieniężną lub poniósł koszt w związku ze zgłoszeniem się po nagrodę, pozwalający sądowi krajowemu na stwierdzenie, że wystąpiło naruszenie pkt 31?
- 5) Jeżeli tak, to w jaki sposób sąd krajowy powinien stwierdzić, czy takie „fałszywe wrażenie” zostało wywarte? W szczególności, czy przy ustalaniu, że zostało wywarte „fałszywe wrażenie” sąd krajowy powinien uwzględnić stosunek wartości nagrody do kosztu zgłoszenia się po nią? Jeżeli tak, czy taka „stosunkowa wartość” powinna być oceniana w odniesieniu do:
- a) kosztu jednostkowego ponoszonego przez przedsiębiorcę przy nabywaniu nagrody lub
- b) kosztu jednostkowego ponoszonego przez przedsiębiorcę w celu przekazania nagrody konsumentowi lub
- c) wartości nagrody z punktu widzenia konsumenta, przy uwzględnieniu, „wartości rynkowej” porównywalnego przedmiotu dostępnego w sprzedaży?

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

**Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2011 r. —
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii
Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej**

(Sprawa C-431/11)

(2011/C 311/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell, pełnomocnik, T. de la Mare, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 6 czerwca 2011 r. dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we

Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG (¹);

— ograniczenie w czasie skutków tego orzeczenia do czasu przyjęcia przez Radę na podstawie art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE nowej decyzji dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG; oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zjednoczone Królestwo wnosi na podstawie art. 264 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji 2011/407/UE Rady z dnia 6 czerwca 2011 r. dotyczącej stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG (zwanej dalej „decyzją”).

Zjednoczone Królestwo wnosi o wydanie orzeczenia:

a) stwierdzającego nieważność decyzji:

b) w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji — pozostawiającego tę decyzję w mocy do czasu przyjęcia przez Radę na podstawie art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE zgodnej z prawem decyzji dotyczącej wspólnego stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG oraz

c) obciążającego Radę kosztami postępowania.

Decyzja, której podstawę prawną stanowił art. 48 TFUE, określiła stanowisko Unii Europejskiej, które miałyby zostać przyjęte we Wspólnym Komitecie EOG w ramach negocjacji dotyczących zmiany załącznika VI (Zabezpieczenia społeczne) oraz protokołu 37 do Porozumienia o EOG.

Zjednoczone Królestwo twierdzi, że Rada popełniła błąd wybierając art. 48 TFUE za podstawę prawną decyzji. W zamian za to Rada powinna była przyjąć decyzję tego rodzaju na podstawie art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, stanowiącym stosowną podstawę dla przyjęcia wspólnego stanowiska służącego zawieraniu umów międzynarodowych, których skutkiem w UE jest rozszerzenie zakresu zastosowania praw z zakresu zabezpieczenia społecznego na obywateli państw trzecich. Artykuł 48 TFUE przewiduje jedynie kompetencję do wydawania przepisów dotyczących pracowników i osób pracujących na własny rachunek będących obywatelami UE. Artykuł 79 ust. 2 lit. b) przewiduje natomiast wyraźnie kompetencję do przyznawania praw obywatelom państw trzecich zamieszkującym legalnie na terytorium UE.

Zgodnie z protokołem 21 środki przyjęte zgodnie z, bądź na podstawie podstaw prawnych przewidzianych w tytule V, włącznie z art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, mają zastosowanie względem Zjednoczonego Królestwa tylko, jeżeli zadeklaruje ono związanie tymi środkami (opt-in).